No. 1926 Zaterdag 11 December 1920. 37ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
St. Elizabeths-gasthuis.
DRUKKER. B. L BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50: voor elken regel meer 7½ cts.

SALARIEERING.

III.

Niet de dwang der wet van vraag en aanbod, noch de toestemming van den werknemer, maar *de waarde van den geleverden arbeid* bepaalt, hoe groot het loon moet wezen, waartoe de werkgever verplicht is. en vormt aldus de *maatstaf van het rechtvaardige loon.*

Dit eerste antwoord put echter, gelijk we reeds opmerkten, het vraagstuk geenszins uit, doch het doet een nieuwe vraag rijzen en wel deze: *Hoe moet de waarde van den arbeid bepauld worden ?*

„*De waarde van den arbeid*" ziedaar een nieuw en alleringewikkeldst vraagstuk. Bedenkt men toch, dat juist het „*waarde*" vraagstuk het ingewikkeldste is van heel de staathuishoudkunde, dat volgens een *Neumann* de kennis van het begrip „*waarde*" gelijk staat met de halve kennis der economie' dat *F. Passy* de „*waarde*" een „*notion terrible*" noemt en „*le plus difficile des problêmes économiques*", dan zal men van zelf ook inzien, dat het vraagstuk der waarde van den voornaamsten aller productie-factoren, den menschelijken arbeid, een allerneteligst plobleem moet wezen.

Om dit probleem juister en vollediger op te lossen, zal het goed zijn. dat we te voren eenige oogenblikken onze aandacht wijden aan die meer algemeene vraag der waarde der zaken welke in stoffelijke behoeften kunnen voorzien.

Het vraagstuk der waardebepaling is niet eerst vandaag of gisteren opgeworpen. Reeds *Aristoteles* besprak het en zeer juist onderscheidde hij, gelijk thans nog alle economisten doen, tusschen de *gebruiks*waarde en de *ruil*waarde van eene zaak. Onder *gebruiks*waarde wordt de geschiktheid verstaan, om aan eenige menschelijke behoefde te voldoen ;-onder de *ruil*waarde daarentegen de geschiktheid om tegen andere dingen te worden ingeruild. Zoo bezit b, v. een kleedingsstuk de geschiktheid, om het lichaam te dekken en te beschermen, maar tevens ook de geschiktheid, om tegen spijs of drank te worden ingeruild.

Dat alle dingen, die een bepaalde *gebruiks*waarde hebben, ook tevens een *ruil*waarde bezitten, spreekt van zelf.

De vraag, waarom het gaat is deze: *welke is de ruilwaarde der zaken? hoe moet die bepaald worden ?*

Deze ruilwaarden worden niet door de natuur der zaken aangegeven, maar door de menschen vast gesteld. *De onmiddelijke bepaling* dus der ruilwaarde *geschiedt* door de schatting niet van de een of andere willekeurling, doch *door de algemeene schatting der deskundigen.*

Maar *welke zijn de gronden, waarop deze schatting moet geschieden,* wil ze°te billijken zijn en de juiste verhouding tusschen de te ruilen zaken niet verbreken ?

Ziedaar een eerste verschilpunt tusschen de onderscheidene economie-scholen.

Sommige *liberale economisten* willen de *waarde enkel* laten afhangen *van het nut* der goederen en dan nog liefst van het nut, dat zij voor elken persoon op elke periode in het bijzonder opleveren. Het gevolg zou wezen, dat men van een in nood verkeerende onmogelijk hoogeprijzen zou vragen berekenen en dat een mogelijk toevallige overproductie de verkooper zonder meer tot het afstaan tegen geheel onbeduidende prijzen zou mogen gedwongen worden: twee handelsmanieren, die ieder weldenkende moet afkeuren. Veel O. W. ërs hebben wat anti kritiek ondervonden.

Tegenover deze theorie stelde *Marx*, in een ander uiterste vervallend, zijn leer, dat *de arbeid. aan de voortbrenging ten koste gelegd, en deze arbeid alleen de maatstaf der waarde* bepaling moet wezen.

Deze theorie *berust* voor een groot deel op de *valsche meening*, dat de goederen niets gemeenschappelijk hebben dan de eigenschap van arbeidsproduct te zijn, terwijl het toch duidelijk is, dat ze evenzeer nuttigheid gemeen hebben, en dus ook onder dit opzicht kunnen vergeleken worden.

Bovendien is deze theorie *in strijd met de ervaring*. Goederen b. v., die even veel arbeid kosten, hebben lang niet altijd gelijke waarde. De ossehaas is meer waard dan de osse staart. Er zijn goederen, waaraan hoegenaamd geen arbeid besteed is en die toch volgens allen waarde bezitten b. v. ongecultiveerde gronden, onaangeboorde bronnen enz.

Tegenover de socialistische theorie staat de leer der scholastieken en van tal van andere economisten, dat de waarde der zaken in eerste instantie moet bepaald worden overeenkomstig *haar nuttigheid* of hare gebruikwaarde en *de arbeid of moeite er aan ten koste gelegd.*

En terecht. Immers het ruilcontract is tweezijdig en twee in getal zijn daarom ook de hoofd factoren, welke hier in acht moeten worden genomen: van den eenen kant: het voordeel of nut, en van den anderen kant: de inspanning en arbeid.

Dit nader omschrijvend leeren zij verder: de hoogste waarde zal terecht worden toegekend aan die zaken, welke in de meest dringende behoeften voorzien en bij gelijkheid in dit opzicht, aan die, welke deze behoeften het best bevredigen Zoo zal bij gelijk gebrek, voedsel uit zijn aard meer waard zijn dan kleedingstof en brood of rijst gesteld worden boven snoepgoed, toch zal wegens de arbeid, eraan te besteden, de kleedingstof gemeenlijk duurder zijn dan de gewone spijs en zullen deze in prijs overtroffen worden door banketwerk. Met die *qualiteit* der dingen oefent de *quantiteit* waarin ze aanwezig zijn, een grooten invloed uit. Waar meer vragers zijn dan goederen, stijgt de prijs en is het niet onbillijk, dat de hoogste prijs gevraagd wordt, wel echter, dat van den nood der vragers misbruik wordt gemaakt tot het behalen van overdreven winsten m. a. w. het mateloos overschrijden der productie kosten.

Waar de voorraad overvloedig is, doch de afnemers gering in aantal, is het wel geoorloofd, dat deze niet meer bieden dan de laagste prijs, doch niet dat zij den verkooper dwingen de goederen, die zij behoeven, daar beneden af te staan. Een veelvuldig overschrijden van een dezer twee wetten zou een ingrijpen van wege het staatsgezag volkomen billijken.

Keeren we na de uiteenzetting der waarde-theorie terug tot de vraag, in het begin van dit artikel gesteld: *Welke is de waarde van den arbeid? Hoe moet die vast gesteld worden !*

De toepassing van de uiteengezette theorie biedt het antwoord, dat in artikel IV. volge.

J. J. v. R.

Koloniale Raad.

Ontwerp-verordening tot regeling van het armwezen.

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Algemeene beschouwingen.

He trof ondergeteekende uit Uw Voorloopig Verslag te vernemen, dat het ontwerp in de Afdeelingen geen onverdeelde instemming mocht ontmoeten; hij had juist gedacht, dat een ontwerp, regelende het armwezen met ingenomenheid zou worden ontvangen. Te meer, waar ondergeteekende, alvorens het ontwerp in te dienen, ook overleg heeft gepleegd met de verschillende Kerkeraden en de R. K. geestelijkheid, zoomede met het Bestuur van de loge „De Vergenoeging", die alle instemming met het ontwerp hebben betuigd, behoudens eenige kleine opmerkingen, waaraan vrij wel tegemoet is gekomen.

Het door eenige leden voorziene ongewenschte gevolg van de voorgestelde regeling, n.l. verslapping der particuliere liefdadigheid, is een grief, die zou kunnen worden ingebracht tegen elke regeling, welke bemoeienis van de overheid met het armwezen beoogt; en toch zullen weinige beschaafde landen worden aangetroffen, waar het armwezen geen

De Voorwaarden van den Wil.

(*Vertaald.*)

Kapitein Furlow ging zoekende de kantoordeuren langs in een groot gebouw in de Havenstraat en bleef staan onder het opschrift „James Bartram, Scheepsagent."

Hij nam zijn hoed af, liet zijn zakdoek de rondte doen over zijn glimmend gezicht, gaf dan een fermen klop op de deur en stapte het kleine kantoor binnen. Daar zat een kortnekkig man ijverig te schrijven. Dit plotseling binnenkomen deed hem rechtop zitten.

„Dacht dat het iemand was met een rekening" zei hij kortweg. „Ga zitten Ben."

Ben Farlow wrong zich zeer langzaam in een smallen kantoorstoel en begon zich te waaien met zijn hoed. Dan sprak hij: „James ik zit in een moeilijk geval."

„Dat ben ik gewoon te hooren," zei James.

„Maar dit geval is iets buitengewoons," ging Ben voort, „dit betreft een Wil."

„Zoo" zei James voorzichtig. „Wel Ben, in dit geval moet je weten dat vrienden soms van meer dienst kunnen zijn dan familie."

„Maar ik spreek niet over mijn eigen Wil," verklaarde kapitein Farlow, „maar over de laatste beschikkingen van John Murchison. Ik kreeg een brief van mijn ouden scheepskameraad, geschreven even voor zijn dood, zeggende dat hij mij twee duizend pond vermaakte, onder voorwaarde dat ik Millicent tot mij nemen zou."

„Twee duizend! en wie is die Millicent ?" vroeg Bartram in spanning?"

„Millicent Wraggs. Zij was zijn nicht en huishoudster tevens. Dikwijls schreef hij me dat zijn laatste wensch was, haar te kunnen toevertrouwen aan een goed man. Ik vind het zeer mooi van Jon, ging hij half binnensmonds voort, dat hij aan mij gedacht heeft, omdat ik hem eens in Bango-Bang zijn leven heb gered, Maar hij had niet moeten beproeven mij aan zijn nicht te binden, want zóó meen ik toch zijn brief te moeten verstaan. Misschien staat het duidelijker in zijn testament. Hij meent ik moet Milicent trouwen dan kunnen de twee die hij het meest lief had, samen van zijn geld genieten.

„Ik meende je zei dat hij haar bezorgd wenschte bij een goed man." waagde Bartram.

„Maar dat wensch ik juist niet" antwoordde Ben ietwat heftig. „Ik zeil niet uit naar een onbekende streek waarvan geen kaart bestaat, als ik in eene veilige haven ben." Ik zit hoog en droog op Laurel Cottage en ofschoon ik het geld wel hebben wil 't zou me toch geen voordeel brengen, als ik het met een vrouw moest verteeren. En nu krijg ik juist een telegram dat ze morgen hier zal zijn, om de zaken te regelen, veronderstel ik

James! jij moet me helpen!

Ik!? Wat kan ik er aan doen?!

„Ja, zie je, ik heb zóó gedacht: als jij nu morgen vroeg eens een briefje op je deur plakte „Terug om twee uur," en dan bij mij thuis kwam. Als dan Millicent binnenkomt ziet ze jou in plaats van mij. Ze kent me niet, heeft me nooit gezien, en als ze jou gezicht ziet......"

„Wat scheelt er aan mijn gezicht?" vroeg Bartram beleedigd.

„Neen James, ik meen geen beleediging, maar, zie je, als ze mij te pakken krijgt, word ik als boter in haar hand, terwijl zoo'n flinke kerel als jij......"

„Enfin, onderbrak James, „als je 't zóó bedoeld. Wel, we moeten wat voor elkaar over hebben," en werktuigelijk schreef hij met mooie krulletters op een stuk papier: „Terug om 2 uur."

„Nouw, me dunkt, nu is 't goed genoeg," zei kapitein Farlow met een greins van sarkasme op zijn anders zoo goedig gezicht.

„Ja," zei Bartram, „'k denk het ook wel."

De beide vrienden stonden in de ontvangkamer der villa Laurel Cottage en keken zelf aangenaam verwonderd en zeer voldaan over de veranderingen die ze zoo vlug en goed hadden aangebracht in het anders zoo kunstig vertrek.

De achtbare foto's van Furlon's familie hadden plaats moeten maken voor groote lawaaïege reklameplaten. Hier en daar een prijsvechter met heel weinig aan. In de spiegellijst heel nonchalant een prentbriefkaart met een modejuffer die het ook al heel warm scheen te hebben; een paar oude, zeer zware stoelen, veel geweren en pijpen en dierenvellen, in een woord de heele kamer zag er verdacht uit, als getuigenis van een lichtzinnigen en zeer verstrooiden bewoner.

„Zou het nog niet beter staan-ik bedoel erger als ik er wat bij dronk"? opperde Bartram.

Kaptein Furlow zette een flesch rhum en een bierglas naast hem op een tafeltje. Bartram schonk sich overvloedig in en de bekende geur vulde het vertrek.

„Nu is 't in orde. Ga nu heen, Ben. Ze kan nu ieder oogenblik komen". Zeide James.

In een vertrek daar naast leidde een trap naar den zolder, boven de ontvangkamer. In dien zolder was een groot gat bij wijze van lucht- en lichtgat. Dit moest nu dienen voor uitkijk.

Bijna op 't zelfde oogenblik dat Furlow in gereedheid lag, werd er op de deur geklopt.

James Bartram stak een steenen pijp aan, legde zijn eene been heel heel zorgeloos op een anderen stoel en trok een gezicht als een zeeschuimer die juist van plan is iets heel wreeds uit te halen.

„Sta op James, en doe de deur voor haar open" kwam 't uit den uitkijk. „Houw jij je stil Ben of je bederft de zaak" gromde James. Dan riep hij met een echte commando-grokstem. „Binnen"!

Eerst gebeurde er niets. Dan ging de deur heel langzaam open en een zachte vrouwestem vroeg heel bescheiden: „Is Kaptein Furlow thuis"?

„Bedoelt U mij, Juff. kom er dan maar in", kommandeerde James. Nu ging de deur iets verder open en een mager vrouwelijk wezen in diepen rouw, met scherpe trekken en dunne lippen, kwam nader bij. Ben boven, wenschte zich geluk dat het James was en niet hij zelf die deze stroeve vrouw had af te wijzen.

„Ga zitten, Juff. zei James heel koel, en neem me niet kwalijk dat ik zelf ook blijf zitten. Ik ben nog maar een karkas van wat ik was toen John en ik scheepsmaats waren. „Podagra, weet u", en hij wees op het been op den stoel naast zich, „en nog heel wat ziekten meer".

Juffrouw Waggs veegde met haar zakdoek het stof van een der stoelen en ging zitten.

„Heeft U den brief van den armen John ontvangen"? vroeg ze op zakentoon.

„Ja Juff. zei Bartram, en ronduit gezegd, ik stond er van te zien. Hoe kon hij er toe komen zoo'n Wil te maken? Hij kent me toch!"

Of hij u kent? Wel hij heeft me zelf verklaard hij kende uwe teerhartigheid en medelijden zoo door en door dat hij er geen oogenblik aan twijfelde zich daarop te vertrouwen. Ik herinner me zijn eigen woorden nog zeer duidelijk

„Daar heb je Ben Furlow,' zei hij me. „'t Is een stil man en een goed man en hij zal blij zijn met zijn gezelschap. Zij zal zijn als een zonnestraal in zijn huis."

Voor een oogenblik zat James Bartram daar gevaarlijk stil. Verlegen was hij niet maar dat schaam-

voorwerp van staatszorg is. Ondergeteekende kan dan ook geen reden zien, waarom hier de overheid zich aan haar verplichtingen dienaangaande zou onttrekken, waar immers art. 183 van het Regeeringsreglement voorschrijft, dat het toezicht over het armwezen en de noodige voorzieningen daaromtrent bij koloniale verordeningen en plaatselijke keuren worden geregeld. Bovendien behoeft de voorgestelde regeling niet verslappend op de particuliere liefdadigheid te werken; deze zal hare roeping kunnen blijven volgen en waar zij om de eene of andere reden te kort schiet of zich moet onthouden, kan de overheid aanvullend optreden. Juist uit de samenwerking van particulieren en overheid zullen goede resultaten kunnen worden verkregen.

In betgeen in het Voorloopig Verslag wordt gezegd omtrent het weinige verantwoordelijkegevoel bij de lagere klassen kan ondergeteekende geen argument zien tegen de voorgestelde regeling. Immers vrees voor verslapping van het verantwoordelijkheidsgevoel der lagere klassen zou, als men zich daardoor zou mogen laten weerhouden om in te grijpen, moeten leiden tot het zich onthouden van bijna alle maatregelen, die beoogen zorg voor of bescherming van de minder sterken in den strijd om het bestaan. Want, zou men kunnen redeneeren, neemt de Staat op zich, waarvoor de personen zelf moeten zorgen, dan achten deze zich ontslagen van de verplichting om zelf daarvoor zorg te dragen, dus hun verantwoordelijkheidsgevoel verslapt. Ondergeteekende is echter die meening niet toegedaan; zorg van de overheid voor de minvermogenden en economisch zwakken is volgens hem alleszins gewenscht en om in die richting een stap verder te nemen en den thans bestaanden ongeregelden toestand te regelen is het ontwerp aan Uwen Raad aangeboden.

De in de Afdeelingen door sommige leden geuite vrees voor toeneming der bureaucratie is ondergeteekende, in hare algemeenheid niet duidelijk, ook in verband met de omstandigheid dat algeheele vrijheid wordt gelaten omtrent de keuze der personen, waaruit de besturen zullen bestaan. Gaarne zal hij medewerken om alle onnoodigen bureaucratischen omhaal te vermijden, maar dan zal hij moeten weten wat de leden aan het woord met die toeneming der bureaucratie bedoelen. Hij zal dan ook gaarne tegemoet zien een nadere aanduiding van de bepalingen welke de vrees voor toeneming der bureaucratie hebben doen ontstaan, en c. q. een opgaaf van de wijzigingen, die zouden kunnen worden aangebracht, om die vrees doen te verdwijnen of ten minste te doen verminderen. En als het eenigszins mogelijk is de wenschelijk geachte wijzigingen of aanvullingen aan te brengen, zonder te schaden aan de contrôle of het toezicht, zal ondergeteekende die gaarne in gunstige overweging nemen.

Het bedrag der administratie-kosten kan moeilijk precies opgegeven worden, maar zal toch waarschijnlijk f 2000.— niet overschrijden. Dit bedrag zal dan moeten dienen voor een kleine vergoeding aan de secretarissen-penningmeesters van den armenraad en de armenkassen en administratiekosten dier kassen en raad.

Artikelen.

Art. 8 lid 2. Hiermede wordt bedoeld, dat aan de armen, die tot arbeiden in staat zijn, zooveel mogelijk werk zal worden verschaft waarvoor zij betaling zullen erlangen.

Art. 9, sub 2, en art. 11. Bij den ondergeteekende bestaat geen bezwaar de door den Raad wenschelijk geachte veranderingen aan te brengen. Tot dat einde wordt hierbij een nota van wijzigingen aangeboden.

Art 17. De schriftelijke vergunning van den Procureur-generaal en de Gezaghebbers voor openbare inzameling van gelden is niet nieuw. Zooals reeds werd opgemerkt in de Memorie van Toelichting van dit ontwerp, bestond zij reeds in de Algemeene politiekeur van Curaçao en in de keuren, houdende bepalingen omtrent de straatpolitie op Aruba, Bonaire en St. Eustatius Voor zoover den ondergeteekende bekend, heeft de bepaling van art. 4 dier keuren nooit aanleiding gegeven tot klachten, zoodat hem een wijziging daarvan thans noodzakelijk noch wenschelijk voorkomt.

Art. 19, sub 2. Aangezien de mogelijkheid zeer goed denkbaar is dat de armenraad zich zal moeten wenden tot eene instelling van weldadigheid, werkzaam op een ander eiland dan Curaçao, komt het ondergeteekende niet gewenscht voor den termijn van een maand te bekorten.

Nota van wijzigingen.

I. Art. 9, tweede lid, wordt gelezen als volgt:

„Indien de ondersteuning gepaard gaat met overbrenging van den ondersteunde naar een ander eiland der kolonie, komt de arme met betrekking tot de voortzetting van deze en van verdere ondersteuning ten laste van de armenkas op het eiland, waarheen hij is overgebracht."

II. In art. 11, eerste lid, wordt, in plaats van de woorden: „gedurende welk tijdvak de betrokken armenkas tenminste ondersteuning moet uitkeeren, gelezen:" „gedurende welk tijdvak tenminste de betrokken armen kas ondersteuning moet uitkeeren."

Ontwerp—verordening tot verklaring van de wenschelijkheid om de definitief vastgestelde koloniale huishoudelijke begrooting van Curaçao voor het dienstjaar 1920 te verhoogen

VOORLOOPIG VERSLAG.

Met het ontwerp zooals het is in gediend konden de Afdeelingen zich niet geheel vereenigen.

Was men het er over het algemeen mede eens, dat de bezoldigingen niet in evenredigheid staan tot den tegenwoordigen levensstandaard en daarvoor dus een correctief gevonden moet worden, een uitkeering als de onderhavige leek der Afdeelingen over het algemeen niet *het* aangewezen middel en daarin verbetering te brengen.

Het was dan ook alleen omdat het gebleken is, dat een herziene salaris-regeling dit jaar niet meer in werking zal kunnen treden, dat men zich niet wilde verzetten tegen eene uitkeering als deze.

Omtrent de wijze van uitkeering werd veel van gedachten gewisseld. Vrij algemeen was men van oordeel dat een uitkeering aan *alle* ambtenaren niet gemotiveerd zou zijn. Zij toch, die vrij hooge inkomens hebben zullen uiteraard geen tegemoetkoming noodig hebben, terwijl het wilde voordat de hooge betrekkingen door toekenning van een bedrag van f 125 in hare waardigheid te laag worden aangeslagen.

Deze overweging en de omstandigheid, dat het voor deze armlastige kolonie niet veroorloofd mag zijn te royaal te werk te gaan, waren aanleiding om het Bestuur in overweging te geven de onderhavige uitkeering niet consequent door te voeren doch een termijn te stellen, waarboven geen uitbetaling van deze z.g.n. 14de maand zal plaats hebben.

Hiertegen werd opgemerkt, dat een schifting tusschen ambtenaren die wel en die niet behoorlijk kunnen bestaan, voor de minder gegoeden wellicht krenkend zou kunnen worden, terwijl misschien maar bijv duizend of hoogstens twee duizend gulden zou worden uitgespaard.

Waar een paar leden met het Bestuur van meening waren, dat er geen onderscheid gemaakt dient te worden tusschen gehuwde en ongehuwde ambtenaren op grond van de overweging, dat niet de persoon, doch de betrekkingen betaald dienen te worden en ook geen onderscheid wenschen bij uitkeering van honderd of ruim honderd gulden, waren daartegenover andere leden het er over eens, dat het meer en meer het streven wordt om vooral bij toekenning van duurte-toeslagen met den gehuwden of ongehuwden staat van den persoon rekening te houden. Waar dit ook bij de vorige duurtetoeslagen heeft plaats gehad, wenschten laatstbedoelde leden het Bestuur in overweging te geven ook hier daarmede rekening te houden.

Een paar leden gaven te kennen, dat alhoewel aan dit ontwerp eenige onvolmaaktheden kleven, zij ter wille van de ambtenaren, die het hun toe te kennen bedrag best kunnen gebruiken, ter ten slotte de voorkeur aan zouden geven deze uitkeering te geven aan enkelen, die ze niet noodig hebben dat ze te onthouden aan anderen die ze niet kunnen missen.

De Godsdienstige herleving in Hongarije.

Zooals meermalen in de geschiedenis, is ook thans weer in Hongarije waar gebleken, dat vreeselijke rampen het uitgangspunt zijn van de wedergeboorte van geheele volkeren. Rampen en smarten kunnen den mensch helpen en verlossen, zij slaan de aardsche afgoden stuk, waarvoor het volk gewoon was neder te buigen en wierook te branden. Zij doen duidelijk de ijdelheid van alle dingen blijken en scherpen het inzicht voor den waren aard van het bestaan, zij bevrijden de ziel door haar boven den engen gezichtskring der menschen te verheffen.

Het oude Mariaansche koninkrijk Hongarije verkeert tegenwoordig in een toestand. De geheele Christelijke wereld heeft er belang bij, dat land nader te beschouwen, het vermorzelde, stervende, uit duizend wonden bloedende Hongarije heeft tegenwoordig op alle gebied den weg van het Christendom ingeslagen; aan het hoofd staan mannen, die hun overtuiging niet onder stoelen of banken steken. Het geheele volk is bezield door een geest, welke herinnert aan den schoonsten tijd van het triomfeerende Christendom. Daar staat het met opgeheven hoofd, moedig en sterk, te midden van den chaos. Hoewel het economisch een strijd op leven en dood voert, is het toch vast besloten de Christelijke beginselen, die naar zijn overtuiging alleen redding uit den nood kunnen brengen, op alle gebied van het openbare leven, in het staatkundig en economisch leven, in wetenschap en kunst, in school en kazerne onvoorwaardelijk te huldigen. Zulk een erkenning van het practische Christendom is in de geschiedenis zelden voorgekomen.

Vanwaar deze verandering?

De oorzaken zijn vele.

Het begin van deze herleving valt nog in den tijd vóór den oorlog. De bekwame leiders, di bezorgd waren voor de toekomst van het vaderland, zagen reeds toen ter tijd, dat de machten, welke land en volk naar den afgrond voerden, met den dag meer toenamen. De invloed, welke de vreemde elementen van het jodendom uitoefenden, steeg buitengewoon. Zij maakten zich meester van het voornaamste wapen in den modernen tijd, de pers en voerden den strijd met groote scherpzinnigheid en gewetenloosheid. Onder hun leiding, werd zooals over al in de wereld ook in Hongarije, het toppunt der corruptie bereikt. Door de pers vergiftigden zij de openbare meening. Zij ondermijnden den invloed van den godsdienst en de liefde tot het vaderland en lieten de golven van moreele verdorvenheid over het ongelukkige land heenkomen; 98% van de toonaangevende bladen waren joodsch Het Christelijke Hongarije. „Het Regnum Marianum" was een hoon; de hoofdstad Boedapest werd het eldorado van de zonen Israëls, en algemeen *Judapest* genoemd.

Door dezen geweldigen invloed op de openbare meening is het gelukt het volk in dwaling te brengen, het opzettelijk te verblinden, zoodat het geen belang meer stelde in de waarachtige levensvragen. Christelijke elementen werden verdrukt, de kringen, die met de pers te maken hadden, hedden steeds het beste overzicht over het economisch leven, en maakten op gewetenlooze wijze misbruik van hun toestand. Dat blijkt o. a. hieruit, dat het Hongaarsche groot-grondbezit aan de joodsche geldmagnaten kon komen. Terwijl ieder jaar 100.000 Hongaren naar Amerika trokken om niet van honger te sterven wisten de joden zich te verrijken op een wijze als nergens ter wereld. De macht van de pers, invloed en rijkdom maakten het den joden mogelijk zich in te dringen op alle gebied. Op het gebied van den handel was het den Christenen reeds niet meer mogelijk met succes te concurreeren, en zoo ging het verder, vooral in de kringen van doktoren en advokaten. De ambtelijke loopbaan is sterk verjoodscht. Het aantal joodsche leerlingen en onderwijzers aan de middelbare en hoogere scholen nam buitengewoon toe en zóó werd er een geestelijk net gesponnen over het Christelijk Hongarije, waardoor iedere beweging van den Christelijken Nationalen geest bedwongen werd.

Zulk een ondulbare behandeling door een minderheid van de bevolking bracht het christelijk deel des lands tot bezinning. Het eerste verdedigingswapen tegen de bestorming van het Jodendom op het Christelijk Hongarije was de stichting van den Volks Verein, georganiseerd naar Duitsch model, die honderd duizenden uit alle standen bijeengebracht tot bescherming en verdediging van de heiligste goederen. Twee van de tegenwoordige leiders van Christelijk Hongarije, de vroegere minister president Huszar en de minister van eeredienst Haller, hebben blijvende verdiensten verworven wegens hun leiding en de verbreiding en de actie van deze Vereeniging „De Volksverein" in Hongarije was voor den oorlog een gevreesde partij, dat bewijzen de hardnekkige aanvallen van de Joodsche pers.

Uit den Volksverein groeide het Christelijk zelfbewustzijn der massa, zoodat een grootsch opgezette Christelijke persondernemingnog gedurende de oorlogsjaren mogelijk was. Op dit gebied heeft Christelijk Hongarije uitnemend werk verricht; in minder dan ½ jaar heeft het 12 millioen kronen bijeengebracht. Echte persapostelen zijn opgestaan om van stad tot stad, van dorp tot dorp, te ijveren voor de grootsche gedachte van een sterke Christelijke pers.

Aan de spits van de onderneming — en dat is karakteristiek voor den toestand in Hongarije, — staan ordegeestelijken. De actie voor de pers is een kruistocht tegen den gemeenschappelijken vijand, waaraan, alle Christelijke elementen zonder onderscheid van stand, geestdriftig deelnemen.

Doch toen kwam de geweldige November revolutie, het verschrikkelijke bolsbewisme, de bezetting van heel Hongarije door de Roemeniers, en het vernietigende vredesdictaat van Neuilly. Dat was te veel voor een volk. Hongarije was vernietigd.

Er brak echter voor Hongarije een oogenblik aan, dat smart en ongeluk werden tot een hulp en verlossing. Alle schitterende verwachtingen van dit leven waren verdwenen. Hongarije, dat uiterlijk verloren was, trok zich terug in het diepste van zijn ziel. Het naamlooze leed, de diepe smart en de geweldige ontroering die zich meester maakten van het volk, toen het zag, dat ook hier weer zijn erfvijand, het ongodsdienstige en onnationale jodendom optrad, deed de volkeziel ontwaken, en met elementaire kracht werd het woord in daad omgezet: „het christelijk Hongarije aan het christendom." Want het was voor iedereen duidelijk, dat de catastrophe in hoofdzaak veroorzaakt werd door gewetenlooze speculatie van de joodsche groothandelaars. Aan de revolutie hadden zij in het bizonder deel genomen, en de wreedheden van het bolsjewisme was hun werk. Onder den zwaren druk van dezen tijd hadden de Katholieken en Protestanten elkaar terug gevonden. Zij vereenigden zich en streden aldus tegen den gemeenschappelijken vijand, tot heil van het Christelijk Hongarije. Dat het Hongaarsche Jodendom dezen strijd wil voorstellen als een barbaarsche jodenvervolging en een witte terreur is begrijpelijk. Men verwest dan ook den gewezen minister president Huszar, dat hij een antisemitische politiek voerde, maar zijn antwoord luidde:

Wij voeren geen antisemitische politiek, maar wij willen een christelijke politiek.

En dat blijft het parool in Hongarije!

Nederland.

Het *Hbld.* schrijft over den kroonprins:

Waarom blijft toch de voormalige Duitsche kroonprins steeds als eenzame balling huizen op een visschers-eilandje in onze Zuiderzee? Vooral nu het gure jaargetijde zich weder doet gelden, stelt menigeen zich die vraag. Dat behoeft niet te zijn uit sympathie voor den ex-kroonprins, het kan ook zijn eensdeels uit verwondering, andersdeels uit een zeker gevoel van nationale verantwoordelijkheid.

Wordt hij daar door onze regeering gevangen gehouden, als man en vader nu reeds bijna twee jaren gescheiden van zijn gezin, in een milieu waarin hij niet past en dat hem geen gelegenheid biedt door arbeid of op andere wijze zijn leven te vullen? Zoo ja, krachtens welk recht en om welk motief past onze regeering dan deze zware straf op hem toe?

Wij gelooven, dat wij zijne positie aldus hebben te begrijpen:

Einde 1918 kwam de kroonprins als militair over onze grenzen. De regeering heeft hem toen als zoodanig geïnterneerd. Waarom zij daartoe het eiland Wieringen uitkoos, terwijl zij den keizer in een behoorlijk buitenverblijf herbergzaamheid liet verleenen, is ons onbekend.

Na den oorlog, misschien reeds vroeger, hield de militaire interneering op en stond de regeering voor de vraag, welke houding zij ten aanzien van den ex-kroonprins had aan te nemen. Met het antwoord op deze vraag heeft zij gewacht tot over het lot van den keizer definitief was beslist. De uitlevering van dezen laatste heeft zij, zooals bekend, geweigerd, maar geen vrijheid kunnen vinden hare handen geheel van hem af te trekken. Als gevaarlijk voor de publieke rust, blijkbaar te verstaan in internationalen zin, heeft zij hem op grond van de Vreemdelingenwet van 1849, eene bepaalde plaats in het land tot verblijf aangewezen, na van hem de verklaring te hebben verkregen, dat hij zich van alle politieke actie zou onthouden. Als zoodanig woont thans de ex-keizer in Doorn.

Soortelijk regiem heeft de regeering op den ex-kroonprins toegepast. Ook hem heeft zij blijkbaar beschouwd als een vreemdeling gevaarlijk voor de publieke rust, ook hem heeft zij eene verklaring laten teekenen dat hij zich van alle publieke actie zoude onthouden en voorts als het gebied waarin hij heeft te verblijven, aangewezen het eiland Wieringen.

Ook hier is ons onbekend waarom deze verblijfplaats werd uitgekozen; vermoedelijk heeft men, in verband ook met de vermogenspositie van den betrokkene voorloopig niets beters weten te vinden.

Houden wij dus den ex-kroonprins gevangen? Neen. Zijn verblijf op Wieringen is het gevolg van het feit dat hij binnen onze grenzen heeft willen wonen en men hem daar, met het oog op te vreezen internatio-

---

teloos voorstellen van zoo'n intiem iets deed hem blozen.

Hfj sloeg zijn blik op naar den kijkuit en ontmoette daar een paar oogen even onthutst als de zijne. Dan zag hij de lange hoekige dame aan die voor hem zat.

„Dus u sprak van eene zonnestraal in mijn huis," zei hij zeer zeer langzaam.

„Nu ja. Zoo noemde John dat, antwoordde zij heel gemakkelijk en direct er op.

„Voelt U zich niet eenzaam hier, kapitein Furlow?"

„Neen, heelemaal niet," antwoordde James zonder zich te bedenken, en nu werd hij spraakzaam. 't Ging er nu om.

„Ik heb heel veel vrienden. Ruwe klanten en een beetje gewoon met de flesch om te gaan. Maar dat hindert mij niet, want ik ben ook van dat soort. Ruw en woest en onbehouwen. Zóó ben ik."

„Nou overdrijft u toch wel een beetje, zou ik zoo meenen," zei ze heel lief. „Zeelieden lijken veel op elkaar en ik geloof dat u wel iemand zijn zult als mijn arme oom John."

„Erger. Zeg dat ze veel erger zijn," kwam er een heel gefluister van boven. De dame zou het zeker gehoord hebben was ze niet op dat juiste oogenblik opgestaan, recht op Bartram af, terwijl ze half schreiend smeekte: „O kapitein Furlow, ik smeek u, wees toch vriendelijk voor de kleine Millicent, ter wille van uw ouden vriend John."

James vergat zijn podagra en stond in een wip in den uitersten hoek der kamer. Vandaar schreeuwde hij haar toe:

't Kan niet gebeuren Juff. Daar kom ik niet van in. Geld kan ik gebruiken, zoo goed als iedereen, maar niet op die voorwaarde. En nu moet het uit zijn."

„Wel, zeide ze zeer bedaard, 't spijt me zeer en 't verwondert me nog meer dat zoo'n groote, stevige man van zoo iets bang is.

Ik zelf heb de Wil wel niet gezien, maar ik meen dat deze voorwaarde eraan verbonden is 't Verwondert me zeer maar het eenige wat ik doen kan is haar weer mee nemen." En nu bemerkte Bartram voor 't eerst een paar glinsteroogen die onder den hoofddoek der dame kwamen uitgluren, Ze behoorden aan een klein zwart hondje. „Het beestje wil niet aan me wennen. Het houdt alleen van mannen en het zou u heel geen last veroorzaakt hebben 't Beestje heet juist als ik.

John gaf het dien naam voor de grap. Wel, goede morgen dan, Kapitein Furlow, 'k zal den executeur inlichten, en een beetje snibbig „dat u zoo bang bent van zoo'n klein beestje!" Ze stond op om heen te gaan.

Maar voor ze de deur bereiken kon, onstond er een gekrak en een plof en een bons en — een breedgeschouderd, wijdoogig man stond voor haar, in hemdsmouwen.

„Juffrouw—Mevrouw—hijgde hij—geef mij het hondje maar. Ik ben dol op honden. Ik wil het graag tot mij nemen. Zeer vriendelijk van John dat ie. —

Juffrouw Waggs wist niet meer hoe ze het had. „Mag ik U vragen—begon ze—wie U is?

„Ben Furlow" Juffrouw, antwoorde de wezenlijke erfgenaam van dien naam.

Juffr. Wags begon nu heel bedaard eerst Ben dan James aan te zien, dan weer eerst James dan Ben.

„Maar wie is dan de eigenlijk"—begon ze.

Kaptein Furlow krabde zich het hoofd. Dat gaf hem een schitterend denkbeeld.

Hij deed een stap nader en fluisterde op zeer verstaanbaren toon, tot Juffr. Wags. „Deze is mijn vriend, maar niet altijd goed bij 't hoofd. Verbeeld zich soms dat hij mij is. Ik hoop hij heeft u niet doen verschrikken"?

James zag Ben aan met een verontwaardiging om waarlijk bang van te worden.

Toen sprak Ben zeer kalm: „James moest je om 2 uur niet terug zijn"?

En James verdween en Juffr. Waggs verdween en de hond en de 2000 pond waren ook voor goed verdwenen.

B. K.

nale verwikkelingen, niet volledige vrijheid heeft willen laten. Dat hij daar gescheiden leeft van zijn gezin moet aan hem zelf liggen, daar ongetwijfeld de regeering er niet het minste bezwaar tegen zal hebben, dat zijn gezin, voor zoover zijne woning daartoe ruimte biedt, zich bij hem voegt.

Kan hem geen meer passende verblijfplaats worden aangewezen? Wij twijfelen er niet aan, of, zoo hij zelf elders eene woning weet te vinden, die ook onze regeering met 't oog op zijne bijzondere positie geschikt acht, deze hem zal toestaan gelijk zij den ex-keizer toestond in het door hem aangekochte kasteel te Doorn te gaan wonen. Onze regeering heeft te dien aanzien zeker het laatste woord te spreken, maar zij heeft niet tot plicht een woning voor den kroonprins te zoeken; van hem zelf moet hiertoe het initiatief uitgaan.

Kan de ex-kroonprins ons land verlaten? Hij is zeker niet vrij naar willekeur het hem aangewezen gebied te verlaten, kan dus ook niet zonder goedvinden van de regeering naar het buitenland gaan. Maar, wij herhalen het, hij is geen gevangene, de beperking zijner vrijheid is de voorwaarde van zijn verblijf hier te lande. Geeft hij dus zijn verlangen te kennen ons land voor goed te verlaten om zich elders te vestigen en blijkt onze regeering van den ernst en uitvoerbaarheid van dit verlangen, dan zal zij o.i. verplicht zijn de z.g. interneering op te heffen en hem toe te staan te gaan waarheen hij verkiest. Ook naar Duitschland? Zeer zeker. En wij zien ook niet in, welk bijzonder gevaar zijn verblijf in Duitschland met zich zoude brengen, waar zijn geheele familie en ook zijn jongere broeders, welke zeker meer populair zijn bij de monarchistische partij dan hij aldaar rustig wonen.

Wij meenen dus zijne positie aldus te mogen samenvatten. Wanneer de ex-kroonprins op Wieringen blijft wonen en niet een betere verblijfplaats binnen onze grenzen gaat betrekken, zal de reden daarvan wel hierin zijn gelegen, dat hij zelfs vooralsnog niet in staat is eene andere woning te vinden, die bij zijne positie als geïnterneerd vreemdeling past. En wanneer hij niet naar het buitenland vertrekt, zullen ook zonder twijfel persoonlijke redenen hem daartoe bewegen, waarbij natuurlijk ook rekening is te houden met de vraag, of men hem elders wil toelaten.

Eéne vraag kan nog worden gesteld, namelijk of er nog wel reden is voor zijn interneering. Op die vraag durven wij het antwoord niet te geven. De regeering moet, evenals ten aanzien van den ex-keizer, beoordeelen of en wanneer de internationale verhoudingen haar zullen toelaten de tot nu toe aan zijne vrijheid aangelegde beperkingen op te heffen.

***

Bij den dood van Dr. B. Kuyper teekent de „Voorhoede" aan:

Een groot man is gestorven.

Een persoonlijkheid, ver uitstekend boven de groote massa, een staatsman, godgeleerde, literator en geschiedkundige van geweldige beteekenis; een Christen vooral, wiens heele leven één fiere getuigenis is geweest voor de beginselen door hem beleden.

De tijding van het overlijden van dezen grooten man heeft, al werd zij dan ook de laatste dagen verwacht, diepe ontroering gewekt.

Nog maar enkele maanden geleden stond die geweldig sterke figuur midden in het volle leven en werkte hij nog heel den dag, dien God hem gaf.

Thans is hij ons midden weggerukt, is de levenwekkende kracht van zijn prachtigen geest gefnuikt en heeft zijn persoon niet meer dan historische beteekenis gekregen.

Maar welk een rol heeft die veel omvattende geest in de geschiedenis der laatste 50 jaren van ons land gespeeld!

Een halve eeuw wordt gevuld door zijn begeesterende persoonlijkheid.

Hij is met dr. Schaepman en De Savornin Lohman de groote emancipator geweest van de liberale eigengerechtigheid, die al wat niet vrijzinnig was als een „quantité negligeable" meende te kunnen beschouwen en behandelen.

Hij vormde een eigen anti-revolutionnaire partij met strenge discipline en onkreukbare beginselen; hij maakte die partij groot en leidde haar tientallen van jaren met ongeëvenaarde talenten.

Hij toonde zich als Kamerlid, als Minister-President een der grootste staatslieden, die onze geschiedenis ooit heeft gekend.

Hij was als schrijver, als journalist van een ontzagwekkende vruchtbaarheid, die echter aan de degelijkheid niet den minsten afbreuk deed.

Hij was een man, die, om zijn grootheid van geest, om de fierheid waarmee hij de eer van den Christus dorst te verkondigen ook van de ministerstafel, in de Staten-Generaal, vereerd en bewonderd werd door zijn directe geestverwanten, de „kleine luyden" der anti-revolutionnaire partij, maar ook door ons, die vaak den stillen wensch koesterden, dat zulk een groot man een der onzen mocht zijn.

Maar hij was ook de man, die juist om die fiere getuigenis voor zijn christelijk beginsel, zooveel verguizing en smaad heeft geleden, als slechts weinigen ooit ten deel viel.

Heel de verkiezing, volgende op zijn eerste minister presidentschap, ging tegen éénen man: tegen Kuyper. Geen man in ons land is gelijktijdig ooit zóó hoog vereerd en tevens zóó diep verguisd.

Thans, bij het afsterven van den grooten christen-staatsman, zijn nog de stemmen van miskenning en verguizing niet verstomd.

Maar veel grooter toch is het koor der stemmen van hen, die eerbiedige hulde brengen aan den beleider, die, in het licht dat hem ten deel viel, gewerkt heeft zoolang het dag was en met zijn weergalooze werkkracht voor ons land zulke grootsche dingen tot stand bracht.

De herinnering aan de figuur van Dr. Abraham Kuyper zal in onze geschiedenis onvergetelijk blijven.

Berichten uit de Kolonie.

Welkom.

Met de *Frieda* zijn de vorige week alhier van Aruba aangekomen de Eerw. Zusters BERTRANDA, NICEPHORA en MATHEA, de laatste om per eerstvolgende *Estelle* naar St. Martin te vertrekken.

V. V. V.

De Curaçaosche Vereeniging tot Bevordering van het Vreemdelingen Verkeer heeft een fraai-geïllustreerd album in het licht gegeven, ten dienste vooral voor het reizend, hier vertoevend publiek. Alles wat ons eiland aantrekkelijks heeft, is onder de lens genomen; het stadsleven, gebouwen, havenwerken en verkeer, industrie en cultuur, typische foto's van het landelijke der buitendistricten enz.

Wanneer men den ijver en het doorzettingsvermogen van het Bestuur overdenkt, om trots vele moeilijkheden, herhaalde correspondentie over selectie e. a. wegens de hooge cliché-prijzen in Holland, toch dit sierlijk werkje nog te doen verschijnen, dan vergeeft men gaarne enkele onnauwkeurigheden, weinigzeggende titels, welke door een bijgaande tekstverklaring (die thans wegens de hooge kosten achterwege moest blijven) voldoende zouden verklaard zijn. Blijde met hetgeen verschenen is, bevelen wij het album, dat voor niet-leden tegen den prijs van 75 ct. bij „Huisvlijt" te verkrijgen is, warm aan allen, die door hun relaties met vreemdelingen het reizen naar of op ons eiland kunnen bevorderen en hun verblijf alhier veraangenamen.

Een duidelijk geprojecteerde afstandskaart geeft een goed wegenoverzicht van Curaçao en doet den ontwerper, den heer R. J. BEAUJON JR., alle eer aan. Aan het Bestuur onze gelukwenschen.

Feest te Pietermaai.

Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan der parochie van Pietermaai op 18 December a. s. zal er in de week van 12—17 December, een missie worden gepreekt door den Zeer Eerw. pastoor J. VAN DER VEER van Santa Rosa en den Wel Eerw. pater R. BÜHRS, kapelaan op San Matheo

Zaterdag 18 Dec. a. s. zullen in den namiddag de klokken van Pietermaai het feest inluiden en wordt het feestgeschenk der parochianen in de kerk ter bezichtiging gesteld. Zondags daarop heeft 's morgens een algemeene H. Communie plaats; om 9 uur de Pontificale Hoogdienst. Van 11—1 uur receptie, gedurende welke de muziek van Sta. Rosa eenige nummers ter opluistering zal geven. Om half zeven 's avonds wordt een Pontificaal Lof gecelebreerd, waaronder pastoor VAN DER VEER de feestpredicatie zal houden en de missie zal sluiten. Na het Lof vuurwerk en muziek van de Militaire kapel op het Concordiaplein.

Moge onder Gods rijken zegen de Missie gelukkig slagen, vele afgedwaalden tot inkeer komen en aldus de kroon zetten op een halve eeuw parochiewerk. Dan zal 19 December een ware geluksdag zijn voor priesters en volk, een vreugdefeest voor de Engelen des hemels en een nieuwe periode van kloeken, standvastigen visschersarbeid aanvangen, waarin de netten nog wijder worden uitgeworpen.

Posterijen.

De waarn. postdirecteur, de heer L. DE HASETH, deelde dezer dagen mede, dat met het stoomschip *Maracaibo* nog 5 aangeteekende stukken waren medegekomen uit La Guaira, waarheen zij per abuis met de *Philadelphia* waren doorgezonden. Deze stukken, zonder adres, afkomstig van Benziger Brothers, New York, zijn nu, naar men ons mededeelde, ook besteld. Slechts enkele monsters (zonder waarde ??) wachten nog op het postkantoor de komst af van den onbekenden rechtmatigen eigenaar.

Benoemingen.

De Wel Eerw. pater REG. HOFHUIS is benoemd tot kapelaan te Sta. Maria en de Wel Eerw. pater R. BÜHRS tot kapelaan der H. Familiekerk.

A. A. V.

Op beleefd verzoek plaatsen wij hier het kort verslag van de laatste algemeene vergadering der A. A. V.

Naast minder belangrijke punten kwamen aan de orde:

1o. Salaris-actie. De voorzitter brengt ter sprake de afzonderlijke salaris-actie die de bureel-ambtenaren op touw hebben gezet.

Hij meent dat dit een verkeerde stap is. Eenheid van handeling onder hen die dezelfde belangen hebben, heeft altijd bewezen de beste resultaten op te leveren; verdeeldheid schaadt, ook hen die de verdeeldheid doen ontstaan. (Instemming Vergad.) Wat onze eigen salaris-actie betreft zegt de Voorzitter hebben we de toezegging van den Gouverneur, dat hij alles zal aanwenden, opdat de nieuwe regeling 1 Jan. 1921 in werking treedt; er is geen aanleiding om aan deze belofte te twijfelen. Wij kunnen ons veilig houden aan het bekende: een man, een man; een woord, een woord.

2o. De circulaire van het Gouvernement aan verschillende Maatschappijen hier, inzake het in dienst nemen van ambtenaren.

De vergadering neemt met algemeene stemmen een motie aan, voorgesteld door den heer Amelunxen, aldus luidende:

„De A. A. V. in haar algemeene vergadering, gehoord hebbende de bespreking bij het desbetreffende punt, is van oordeel, dat het Bestuur dezer kolonie, ambtenaren niet behoort tegen te werken in hun pogen om een betrekking in particulieren dienst te krijgen en gaat over tot de orde van den dag."

Op voorstel van de heer Sprokkel zal een kort verslag van deze vergadering aan de bladen ter plaatsing aangeboden worden.

H. Scholtens Kr. voorzitter

M. Rosema , secretaris.

Noot van de Redactie.

Welwillend hebben wij gehoor gegeven aan het gedaan verzoek tot opname in ons blad. Wanneer wij van onzen kant nu ook een beleefd verzoek mogen doen, is het dit, om eventueel de tijdsruimte tusschen verloopen vergadering en plaatsing in ons blad zoo kort mogelijk te doen zijn ten bate der actualiteit.

De West-Indische Gids.

Inhoud van de West-Indische Gids November aflevering Nr. 7.

Luchtvaart in Guyane, Jhr. L. C. van Panhuys.

De grenzen van Suriname, door Dr. H. D. Benjamins.

De karteering van Suriname ten tijde van Gouverneur van Aerssen van Sommelsdyck, door Mr. R. Bijlsma.

Een man van de daad, door Jhr. L. C. van Panhuys.

Boekbespreking

1. Mr. dr. K. H. Corporaal, de Internationaal-rechtelijke betrekkingen tusschen Nederland en Venezuela, 1816-1920, C. van Vollenhoven (Academisch proefschrift,) Leiden, 1920, door Prof. Mr. C. van Vollenhoven.

2. Gouden jubileum der Dominicanermissie op Curaçao W. I. 1870—1920. Ten dankbare herinnering door eenige missionarissen bewerkt, door Mr. B. de Gaay Fortman.

Bibliographie.

St. Nicolaas.

't Was Maandagavond 'n leuk geroesemoes en vroolijk gebabbel in den salon San Matheo. Kinderstemmen gilden en gierden van pret telkens wanneer er weer 'n „prentje" op het doek werd getooverd.

In aardige afwisseling liet de arrangeur koddige poppetjes vol beweging, fraaie landschapsgezichten, stedenpracht, verkleede dieren en honderd ander moois voor de kindergezichtjes in spanning verschijnen. Herhaaldelijk galmde een applaus door de zaal, zoodat het den explicateur bijna onmogelijk was zijn verklarenden tekst te geven. Pleizier hebben de kleinen gehad, onschuldig pleizier en dat is de hoofdzaak, terwijl de fraaie tableaux naast genot ook nog wel eenige leering hebben bijgebracht. Moge het een ander jaar nog beter gaan vooral wat orde en stilte betreft onder het uitleggen.

Nieuwe dokter.

Onze gelukwenschen aan de familie van den heer J. E. M. Arends van Aruba, die, gelijk de Hollandsche Couranten melden, met goed gevolg zijn examen als dokter heeft afgelegd.

K. W. I. M.

Met genoegen zullen velen de verandering hebben gezien in de tabel der K. W. I. M. booten, die dagelijks door de „Bol. Com." op diens vierde pagina wordt gepubliceerd. Onder het motto: Afvaar ten van Amsterdam" staat thans vermeld de „Crijnssen" als uitreizende 8 Dec.; de „Oranje Nassau" 23 Dec.; de „Stuyvesant 7 Jan.; een nog niet aangewezen steamer op 21 Jan; de „van Rensselaer" op 4 Febr. Hieruit mag de conclusie worden getrokken, dat de Maatschappij een 14 daagschen vasten dienst wil inschakelen op de Colon-lijn, een verbetering die de verbinding Holland—Curaçao ten voordeele komt.

Officieele berichten.

De hulpopzichter bij den vuurtoren te Klein Curaçao J. L. Jacobs is eervol ontheven uit die functien en benoemd tot opzichter bij den vuurtoren op de Noordwestpunt van Aruba; en J. A. de Veer is benoemd tot hulpopzichter bij dien toren.

J. F. Hagen is benoemd tot hulpopzichter bij den vuurtoren te Klein Curaçao.

De Gouvernements-beschikking, waarbij quarantaine is gesteld tegen Puerto Colombia wegens het heerschen van pokken te Barranquilla, is ingetrokken.

Aan den onderwijzer 2e klasse M. M. Romer is tot herstel van gezondheid acht dagen verlof verleend.

Aan den onderwijzer 3e klasse op Aruba J. K. Z. Lampe is om gewichtige redenen acht dagen verlof naar Curaçao verleend

Aan den bode van den Gezaghebber van Aruba P. Tromp is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend, en J. Pieters is tijdelijk als zoodanig aangesteld.

De wnd. 2e commies B. P. P. Schrils is tijdelijk overgeplaatst van de Gouvernements-Secretarie naar het postkantoor.

De 2e commies op het Departement van Openbare Werken J. H. Perret Gentil Lz. is naast den tegenwoordigen functionaris belast met de waarneming van het ambt van rooimeester op dit eiland.

Aan den telegram- en brievenbesteller op Aruba W. de Cuba is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend, en E. Coronel is tijdelijk als zoodanig aangesteld.

Staat van het aantal vaartuigen, die het eiland Curaçao in de maand November 1920 aandeden met vermelding van hunne gezamenlijke inhoudsmaat.

	ZEILSCHEPEN.			STOOMSCHEPEN.		
		INHOUD IN M^3.			INHOUD IN M^3.	
	Aantal	Bruto	Netto	Aantal	Bruto	Netto
Maand November.	95	352,45	32,632	55	245,210	148.499
Vorige maanden	885	216,919	197,762	465	2.955,438	1,824,333
Totaal.	980	252.164	230.394	520	3,200,648	1,972,832

Niet opgenomen zijn de schepen, die binnenkomen van de kustvaart en van de visscherij.

HUISVLIJT.

Lijst der prijzen van de loterij, gehouden 4 December 1920.

Nummers	Prijzen	Nummers	Prijzen
316	1	332	39
226	2	478	40
75	3	113	41
244	4	140	42
564	5	207	43
366	6	590	44
409	7	393	45
296	8	147	46
346	9	526	47
287	10	278	48
128	11	581	49
120	12	238	50
214	13	112	51
57	14	292	52
380	15	259	53
229	16	456	54
351	17	315	55
127	18	21	56
189	19	462	57
132	20	527	58
435	21	598	59
341	22	233	60
364	23	533	61
262	24	52	62
180	25	130	63
202	26	437	64
587	27	148	65
325	28	142	66
47	29	593	67
460	30	310	68
105	31	348	69
118	32	539	70
15	33	185	71
511	34	357	72
584	35	45	73
93	36	508	74
555	37	59	75
171	38		

Buitenland.

De Duitsche minister van Buitenlandsche Zaken Dr. Simons heeft in den Duitschen rijksdag een groote rede gehouden over de Duitsche buitenlandsche politiek welke rede belanrijk genoeg is om er hier enkele beschouwingen aan te wijden.

De minister begon met een rake maar niet onverdiende afstraffing der Duitsch-Nationalen, die nog altijd niets schijnen geleerd te hebben en wier chauvinistische politiek voor al Frankrijk voordurend prikkelt en nieuw voedsel geeft aan de wantrouwende politiek der Entente tegenover Duitschland. Vooral bij de uitvoering van het vredesverdrag is die politiek der Duitsch-nationalen voor Duitschland een groot gevaar.

De minister deelde onder anderen mede, dat Duitsch-nationalen in hun vergaderzaal te Hannover een revancheduivel op den muur geschilderd hadden. Ook betreurde hij ten zeerste, dat men in Duitschland nog maar steeds voortging stemming te maken tegen Frankrijk. Hoofdzakelijk was het de Duitsch-nationale pers, die zich hieraan schuldig maakte. De zware gang, dien hij onlangs, wegens het incident van Breslau, had moeten gaan, kon door dit drijven wel spoedig opnieuw van hem geëischt worden.

Er hadden zich nu weer nieuwe, zeer onverkwikkelijke incidenten in Hamburg voorgedaan, en de Fransche regeering was reeds weer met eischen van genoegdoening voor den dag gekomen.

Uitvoerig stond Dr. Simons stil bij den eisch der entente inzake de vernietiging der Dieselmotoren.

De Entente ging hierbij van het standpunt uit dat deze motoren alleen gebruikt kunnen worden voor duikbooten en niet voor vredesdoeleinden.

De minister ontkende dit echter pertinent. Reeds vóór den oorlog waren deze motoren in Duitschland in gebruik en door het feit, dat ze ook in den oorlog dienst deden, waren ze nog geen oorlogsmaterieel.

Na den oorlog werden groote opdrachten gegeven aan de fabrieken, die deze motoren vervaardigdigen. Een groot deel is reeds gereed gekomen en verkocht. Voor industrie en vooral voor scheepvaart zijn deze motoren zeer geschikt. Dank dezen motoren kan in het nijpend gebrek aan steenkool eenigszins voorzien houden en het is een onmogelijk, deze machines te vervangen. De vernietiging dezer motoren zou dan ook een ruine zijn voor het economisch leven.

Derhalve was de regeering wel verplicht den eisch der entente met een beslist „neen" te beantwoorden

Dit laatste laat aan duidelijkheid niets te wenschen over en de toon welke hier gebruik wordt bewijs, dat de Duitsche Regeering zich steeds sterker gevoelt tegenover de entente.

Een verschijnsel waartegen de Fransche pers reeds met klem gewaarschuwd heeft naar aanleiding van de toegevende houding van Engeland ten opzichte van Duitschland. Natuurlijk kwam Minister Simons ook tot een bespreking van die Engelsche stap, welke tot een aanmerkelijke verkoeling tusschen Frankrijk en Engeland heeft geleid.

Hij maakte met ingenomenheid melding van de jongste stap der Engelsche Regeering, waarbij deze afziet van een recht haar door paragraaf 18 van het vredesverdrag toegekend, volgens welke paragraaf Engeland het recht had de Duitsche eigendommen in beslag te nemen, indien Duitschland het vredesverdrag niet na komt.

De minister voegde er echter bij, dat men de beteekenis hiervan niet moet overschaten, wijl Engeland hier alleen uit eigen belang geeft gehandeld.

Waarschijnlijk bedoelde hij er mede dat men in deze stap geen symptoon moet zien van een toegevender houding van Engeland ten opzichte van Duitschland, maar alleen een daad waarvan het voordeel voor Engeland grooter is, dan wanneer het gebruik maakte van de bevoegdheid van het vredesverdrag.

Van Engelsche zijde wordt dit tegelijker tijd bevestigd, want naar Reuter uit Engelsche bron verneemt zal het eenige gevolg van het Engelsche besluit zijn, den internationalen handel vrij te maken van verschillende beperkingen en onzekerden, waarvan hij te lijden had, zoodat de Europeesche belangen zeer zullen worden gebaat.

Wanneer men hier nu voor het woord „Europeesche" „Engelsche" leest weet men precies welke waarde aan het jongste Engelsche besluit moet worden toegekend. Daarom zal het Frankrijk weinig baten of het al of niet verontwaardigd is.

De Engelsman is nu eenmaal een te veel „bussinessman" om zijn handel te laten beperken door welk verdrag ook.

De Engelsche Regeering windt daar ook geen doekjes om, want op een vraag in het Lagerhuis over deze kwestie gesteld antwoordde de minister van financiën Chamberlain als volgt:

„De desbetreffende paragraaf had alleen tot gevolg, dat zij zaken uit Londen hield en de Duitschers er toe bracht hun saldi in neutrale munt te beleggen, iets wat ongerief veroorzaakte aan alle partijen en zuiver verlies opleverde voor Engeland zonder een daartegen opwegend voordeel.

Hier wordt met geen woord gesproken over Frankrijk's belang of het Europeesche belang. Niets van dat alles. Het handelsbelang voor Engeland eischtte het en het gebeurde, zelfs zonder Frankrijk eerst te raadplegen. Want op de vraag of vóór de beslissing genomen werd eerst de meening van Frankrijk omtrent deze zaak was ingewonnen, antwoordde de minister: „Bij wijze van beleefdheid werd het genomen besluit onmiddelijk meegedeeld aan de andere mogendheden door middel van den raad van gezanten en ook aan de commissie van herstel door den Britschen gedelegeerde. Met andere woorden Frankrijk werd eenvoudig gesteld voor een voldongen feit.

Men ziet het dus, dat de Duitsche minister geen ongelijk had, met te waarschuwen dat men het Engelsche besluit niet moet overschatten.

Minister Simons ging dan ook dadelijk weer in mineur toon voort, vooral toen hij de financieele en economische kwestie besprak die met de conferentie van Spa, Brussel en Genéve verband houden.

Van Genève hoopte hij zoo al geen practische resultaten, dan toch zeker eenige toenadering.

Naar Brussel zal Duitschland slechts gaan, als de daar te houden conferentie een voorbereiding is en geen Ersatz voor de conferentie van Genève. Duitschland bereidt zich intusschen op de conferentie van Genève voor. Het program wordt punt voor punt door deskundigen bestudeerd Tot groote financieele prestaties is Duitschland niet in staat en we kunnen die ook niet aanbieden.

Na er nog op gewezen te hebben, dat hoop op financieele hulp uit het buitenland niet is gerechtvaardigd besprak hij tot slot den Volkenbond, welke volgens den Minister in Duitschland niet populair is.

Duitschland zelf zal geen toelating vragen, maar zoo een andere staat de toelating van Duitschland zou voorstellen en de tegenstand van Frankrijk zou kunnen worden overwonnen, zal Duitschland geen neen zeggen.

Bolsjewisme onder de Kaffers.

Omtrent het kafferoproer laatst leden voorgevallen te Port Elisabeth, de Zuid-Afrikaansche havenplaats, gelegen tusschen Kaapstad en Durban aan de Algaoabaai, waarbij 22 personen, onder welke twee blanken gedood en 41 gewond werden, meldt de Kaapsche correspondent van de „Times":

Deze tragische gebeurtenis vloeit ontegenzeggelijk voort uit bolsjevistische propaganda en het ijveren voor directe actie onder de inboorlingen. Het verdient de aandacht, dat Jabavu, een gegradueerde van de Londensche universiteit een zoon van Tengo Javabu, die de inboorlingenkrant „Imvo" opstelde, een boek over het Kaffer-vraagstuk liet verschijnen, waarin hij te kennen gaf, dat tenzij er oogenblikkelijk iets wordt gedaan, om de oorzaak der huidige ontevredenheid te verwijderen, de geheele blanke samenleving eerlang overweldigd zal worden door een toestand, dien de blanken niet zouden kunnen beheerschen.

Jabavu zegt: „Het bolsjevisme en zijn nihileerende begrippen krijgen vat op den inboorling. Een socialisme van de ergste soort legt beslag op ons volk; onze menschen zeggen, dat het Cristendom moet worden bestreden en dat wij een eigen godsdienst dienen te vormen. Het Christendom, de godsdienst van het blanke ras, moet worden uitgeroeid. Wij moeten ons vereenigen, ten einde onze vrijheid te veroveren en om den blanken man te bestrijden." Tot zoover Jabavu.

Zulke denkbeelden werden den laatsten tijd herhaaldelijk in verschillende kaffercouranten verkondigd, in het bijzonder in de „Black Man", uitgeven te Kaapstad, die den laatsten tijd een zeer agressieven toon aansloeg.

Oppervlakkig beschouwd waren de oorzaken van de onlusten te Port Elisabeth van economischen aard, doch de eigenlijke oorzaak moet gezocht worden in de aanhoudende prediking van den rassenhaat.

Het tricot van den Procureur.

De procureur der republiek — zoo vertelt een Fransch blad — in het departement Niévre, ging onlangs bij de nadering van den winter een winkel van heerenartikelen binnen en vroeg een tricot. Maar de prijs was 21 francs. Dat was misschien niet te duur geweest voor den portier van zijn bureau of den zoon van den winkelier, maar voor hem wel. Bovendien gevoelde hij iets van de zoo noodzakelijke solidariteit der verbruikers in den strijd om het bestaan en hij ging zonder te koopen weg.

Maar er was vlak daarbij een markthandelaar, die precies hetzelfde tricot voor 11 francs had geprijsd.

Dit kocht hij en keerde toen naar den winkel terug. Hij maakte zich als rechterlijke ambtenaar bekend en eischte inzage der factuur. Daaruit bleek, dat de inkoopsprijs had bedragen 7 francs.

Proces-verbaal werd opgemaakt wegens woekerwinst en het katholieke blad *la Croix de Nivernais* spreekt de hoop uit, dat het voorbeeld zal worden gevolgd.

De Parijsche rechtbank heeft den leverancier aan de Hallen Bonnetaud veroordeeld, die in Juni aan zijn expediteurs telegrafisch orden gaf hun zendingen groenten uit de provincie te staken, teneinde de prijzen hoog te kunnen houden.

In het vonnis wordt verklaard, dat Bonnetaud niet minder dan 17 telegrammen heeft gezonden, behalve de noodige brieven, om de zendingen te doen ophouden.

Een dergelijk optreden noemt het vonnis de handeling van een inbreker in de huishoudelijke begrootingen der consumenten. Hij is veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf, 15000 frs. boete, aanplakking en publicatie van het vonnis.

Die aanplakkingen, welke ook aan de winkels en kantoren moeten plaats hebben, blijven nog al eens achterwege, vermoedelijk in verband met stil overhandigd geld. Maar de studenten te Parijs zorgen daarvoor nu zelven. Zij plakken de vonnissen aan de gevels bij de schuldigen en zorgen dat ze er blijven.

Engeland.

Mr. W. A. S. Hewins voorheen Onderstaats-secretaris voor de Engelsche Koloniën heeft een redevoering gehouden in de hal van de Westminster Abdij te Londen, waar in hij zeide, dat het Engelsche volk zich tijdens de Hervorming niet in zijn geheel van de Katholieke Kerk heeft losgescheurd, maar dat de Hervorming een zuiver politieke beweging was, op touw gezet door de Regeering van die dagen met politieke bedoelingen

Maar al is Engeland van de Katholieke Kerk losgemaakt zooals geen ander land ter wereld, toch heeft het zich niet kunnen ontdoen van den Katholieken invloed op veel van zijn publieke instellingen.

De oud-minister vestigde de aandacht op de reusachtige en fatale mislukking van de vele niet-Katholieke kerken in de leiding van het godsdienstig leven des lands. Hij wees er op dat, als een volk ontchristend wordt, het zelden van den ingeslagen weg terugkeert, en dat als Engeland ophoudt Christelijk te zijn, zijn ondergang zeker is.

Verder legde hij er den nadruk op dat de Westersche beschaving is uitgegaan van het Christendom, en dat die beschaving alleen kan gered worden door het Christendom van den tijd waarop die beschaving ontstaan is.

St. Thomas-College.

Leerlingen voor het schooljaar 1921 kunnen in de maand December worden aangegeven op het College van 's morgens 8 tot 12 uur.

Leerlingen voor het 1ste leerjaar moeten den leeftijd van ZES jaar bereikt hebben.

Men wordt beleefd verzocht vaccinatiebewijs mede te brengen.

Bekendmaking.

De ondergeteekende maakt hierbij bekend, dat de Hoogstraat, van de Klipstraat tot de Willemstraat, van af heden tot nadere aankondiging, voor het verkeer met rij- en voertuigen afgesloten is.

Curaçao, den 9n. Dec. 1920.
De Procureur-generaal,
J. B. GORSIRA

Wilhelminaschool.

Gelegenheid tot inschrijving van nieuwe leerlingen *elken schooldag van* 8.30 *tot* 2.30 en op Dinsdag 21 en Dinsdag 28 December des morgens van 9 tot 12.

Het Hoofd der School a. i.
J. S. G. Haayen Spit.